

РЕШЕНИЕ

№ 2304

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Биляна Симчева

при участието на секретаря СИМОНА Н. ИЛИЕВА
като разгледа докладваното от Биляна Симчева Въззивно гражданско дело № 20231100503635 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 20222081/13.12.2021 г. По гр.д. № 31165/2017 г. По описа на Софийски районен съд, 71 с-в е **отхвърлен** предявеният от “Топлофикация София” ЕАД срещу В. П. П. и П. Б. П., действаща чрез настойника си В. П. П., обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разделно заплащане (по ½ овсеки) на следните суми: 1026,39 лв., представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия за периода 01.05.2014г. - 30.04.2016г., както и такава, отразена в Обща фактура № от 31.07.2014г. (за периода 01.05.2013г. – 30.04.2014г.) за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж.к. Красно село, бл. ****, **като погасен чрез плащане в хода на съдебното производство** и погасен по давност за горницата над 417,15 лв. и за периода от 01.05.2013г. до 30.03.2014г. вкл.; както и сумата 159,32 лв. - лихви за забава върху главното вземане, изтекли в периода от 15.09.2014г. до 08.03.2017г., **като погасен чрез плащане в хода на съдебното производство** и като неоснователен, ведно с искането за присъждане на законната лихва върху главницата считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното плащане, **като погасено чрез плащане** в хода на съдебното производство.

Със същото решение е **отхвърлен** предявеният при условията на евентуалност по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК, **обратен осъдителен иск** с правно основание чл. 59 ЗЗД от В. П. П. и П. Б. П., действаща чрез настойника си В.

П. П., срещу М. П. П., за заплащане на сумите, предмет на първоначалната искова молба срещу тях, а именно: 1185,71 лв., от които 1026,39 лв. – главница за топлинна енергия и 159,32 лв. - лихви за забава, ведно със законната лихва от датата на депозиране на обратната искова молба до окончателното плащане.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е постъпила въззивна жалба В. П. П. и П. Б. П., действаща чрез настойника си В. П. П., срещу първоинстанционното решение **в частта му**, с която е отхвърлен като недоказан предявеният обратен иск по чл. 59 ЗЗД срещу ответника по него - М. П. П..

В жалбата се прави оплакване, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, процесуалните правила и необоснованост. Въззивникът счита, че първоинстанционният съд е достигнал до неправилен извод за недоказано фактическо ползване на апартамента в процесния период. Отправя се искане към въззивната инстанция да отмени първоинстанционното решение и да постанови ново, с което да уважи изцяло предявените иски. Претендират се разноси.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна /ответник по обратния иск в производството/ - М. П. П., чрез назначение от СРС особен представител, в който се излагат доводи за неоснователност на въззивната жалба, респективно - правилност на първоинстанционното съдебно решение, с искане за неговото потвърждаване.

В проведено пред въззивния съд открито съдебно заседание страната се явява лично и заявява, че живее в процесния апартамент и плаща сметките, но не може да посочи с точност дали в рамките на процесния период е обитавала жилището.

Софийският градски съд, Гражданско отделение, IV-Г въззивен състав, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, **приема за установено от фактическа страна следното:**

Първоинстанционният съд е сезиран с предявен главен иск от “Топлофикация София” ЕАД срещу В. П. П. и П. Б. П., действаща чрез настойника си В. П. П., за потребена топлинна енергия в имот, находящ се в гр. София, ж.к. Красно село, бл. **** за следните суми: 1026,39 лв., представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия за периода 01.05.2014г. - 30.04.2016г., както и сумата 159,32 лв. - лихви за забава върху главното вземане, изтекли в периода от 15.09.2014г. до 08.03.2017г.

Ответниците по главния иск са привлели в производството трето лице помагач - М. П. П. и са предявили срещу него обратен иск за сумите по първоначалната искова молба, с твърдение, че процесният топлоснабден имот се ползва фактически не от тях, а от М. П.. Считат, че, в случай, че бъдат осъдени да заплатят топлинната енергия за процесния период, ще настъпи неоснователно разместване на блага, като М. П. ще се обогати неоснователно за тяхна сметка.

В хода на производството пред районния съд В. и П. П.и представят фискален бон от 18.11.2021г. /л.164/, с който удостоверяват цялостно заплащане на задълженията на ответниците за главница и лихви по делото, включително на сумите за съдебни разноски за държавна такса, възнаграждения на вещи лица, както и на изтеклата законна лихва върху главницата до датата на плащане.

Постъпила е молба от процесуалния представител на ищцовото дружество от 26.11.2021г. /л. 153/, с която се прави уточнение, че с плащането, извършено от ответната страна в размер на 2092,95 лв. от 18.11.2020г., са погасени задълженията за главница, лихва, държавна такса, като е останало само юрисконсултско възнаграждение за настоящото производство в размер на 100 лв.

Независимо от горните молби от двете страни в производството, първоинстанционният съд е обсъдил и направеното от ответниците в отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност и е намерил същото за частично основателно. Така мотивиран, в диспозитива на съдебното решение е отразил, че цялото вземането на ищеца е погасено чрез плащане в хода на производството, но отделни негови части са *и* погасени по давност /респ. - неоснователни в частта за претендираната мораторна лихва върху погасената по давност главница/

С оглед на обстоятелството, че предявеният иск е отхвърлен като погасен чрез плащане, а не като неоснователен, съдът е правилно счел, че се е сбъднало вътрешнопроцесуалното условие за разглеждане на предявения в условията на евентуалност обратен иск срещу М. П..

За доказване на основанието на обратния иск, пред първоинстанционния съд са ангажирани писмени доказателства, а пред въззивния съд /по реда на чл. 266, ал. 3 ГПК/, са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпит на един свидетел по искане на ищите по обратния иск.

Установява се от представената по делото книга на собствениците, че В. и П. П.и са посочени като живущи в апартамент в гр. София, ж.к. "Люлин", а в книгата на собствениците за процесния апартамент, като живущ е посочен М. П., а срещу имената на В. и П. е направено отбелязване "не живее".

От представените по делото нотариални покани се установява, че В. П. е канил М. П. през 2014 г. /преди образуване на настоящото дело/ да заплати потребената в процесния имот топлинна енергия.

Пред въззивния съд е разпитан свидетелят Й.Д. - домоуправител на вх. 1, бл. 197, ж.к. "Красно село", където се намира и процесният апартамент. Свидетелят сочи, че познава В. и М. П.и, като разказва, че е роден в този блок и има постоянни наблюдения върху живущите в него. Казва, че в жилището от поне десет години живее единствено М. П., когото познава като съвестен съсед и платец. Соци, че М. П. живее на десетия етаж и уточнява, че винаги си е мислил, че този апартамент е негова собственост. Научил, че по документи жилището е собственост на В. П., когато етажните собственици взели решение да участват в процедура по саниране на сградата и свидетелят, като

домоуправител, трябвало да се снабди с копия от нотариалните актове на собствениците. Контакти за връзка с В. П. получил от трето за спора лице и се срещнал с В. извън блока, в квартала.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на [чл. 269 ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – съгласно задължителните указания, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

При служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми.

По релевираните във въззивната жалба доводи във връзка с правилността на решението, съдът намира следното:

Предявен е за разглеждане в условията на евентуалност осъдителен обратен иск с правно основание чл. **59 ЗЗД**

Съгласно горната разпоредба, всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друго, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването, като това право възниква, когато няма друг иск, с който обеднелият може да се защити.

Видно от законовия текст, за уважаване на исковата претенция е необходимо доказване на следните кумулативни предпоставки: 1/. Обогаляване, което може да се изрази в пряко увеличение на имуществото на ответника, или косвено такова - чрез спестяване на сигурни разходни; 2/. обедняване - намаление на имуществото на ищеца; 3/. връзка между обогаляването и обедняването, по такъв начин, че двете произтичат от един факт или от група факти, а не са в отношение на причина и следствие едно спрямо друго; 4/. липсата на правно основание за разместването на имуществените блага 5/. липса на друга възможност за правна защита на обеднелия.

В конкретния случай ищите по обратният осъдителен иск извеждат легитимацията си на кредитор на посоченото вземане по кондикационния иск при твърдения, че същите не са използвали през исковия период топлоснабдения недвижим имот, а ползването се е осъществявало от М. П. - ответник по обратния иск. Сочат, че това ползване не е в резултат на възниквало договорно правоотношение, а съществува само като фактическо състояние, поради наличието на семейна връзка между тях / М. П. в брат на В. П. и син на П. П./.

Въззивният съд намира, че от събраните пред двете съдебни инстанции доказателства следва да се приеме, че предявеният иск е доказан

по своето основание.

Видно от депозираните пред СГС свидетелските показания, които съдът цени като добросъвестно дадени, обективно пресъздаващи впечатленията на домоуправителя на входа /незаинтересован от изхода на спора/, в който се намира процесният апартамент, жилището се обитава само от М. П., като от поне десет години /срок, обхващащ исковия период/ свидетелят не е виждал друг човек да живее в имота. Свидателят сочи, че е бил изненадан да разбере, че по документи за собственост апартаментът се притежава от В. П., тъй като никога не е виждал това лице да живее в сградата.

Горните категорични свидетелски показания се допълват от събраните по делото писмени доказателства. Макар разгледани по отделно последните да представляват само индиции за наличието на спорове между страните по делото във връзка с ползването на имота и заплащане на комуналните услуги за него, в съвкупност със събраните гласни показания, формират у съда извод за доказаност на твърденията на ищците, че в процесния период апартаментът се е ползвал единствено от ответника М. П..

Установеното по делото фактическо обитаване на вещта води до извод, че ползвалото я лице се е обогатило за сметка на собственика на същата, като е спестило разходи за заплащане на цената на доставената в имота топлинна енергия, респективно обезщетението за забава върху тази цена, които собственикът е понесъл, видно от представеното по делото платежно нареждане.

Следователно вземането по субсидиарния иск за неоснователно обогатяване се явява доказано по своето основание, а размерът му съвпада с платеното от В. и П. П.и в полза на ищеца по главница иск.

В случая ищците по обратния иск претендират не пълната стойност на платеното от тях в полза на топлопреносното дружество /включващо и сторените в производството разноски/, а единствено сумите за главница и мораторна лихва от първоначалната искова молба, ведно със законната лихва върху главницата.

С оглед на това, предявеният иск се явява изцяло основателен и следва да бъде уважен за сумата от 1026,39 лв., представляваща стойност на заплатената от В. и П. П.и топлинна енергия за периода 01.05.2014г. - 30.04.2016г., ведно със законната лихва от датата на депозирането на обратната искова молба в съда - 12.03.2018 г., както и сумата 159,32 лв. - заплатени от ищците лихви за забава върху главното вземане, изтекли в периода от 15.09.2014г. до 08.03.2017г.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, право на разноски имат само въззивниците, като съдът дължи произнасяне и по сторените разноски и пред първата инстанция.

В производството пред Софийски районен съд по предявеният

обратен иск ищите са сторили разноси в размер на 360 лева - за възнаграждение на назначения от съда особен представител, както и 100 лева - внесена държавна такса, общо - **460 лева**. Не е претендирано отделно адвокатско възнаграждение за представителство по този иск.

В производството пред Софийски градски съд въззивниците са доказали извършването на съдебни разноси в размер на: 25 - за заплатена държавна такса, 150 лв - депозит за особен представител /**общо 175 лева**/, а въззивникът В. П. и за сторени разноси за адвокатско възнаграждение в размер на **800 лева** - съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие, фактура и платежно нареждане.

С оглед на това, въззиваемият М. П. следва да бъде осъден да заплати горните суми в полза на въззивниците В. П. и П. П..

Така мотивиран, Софийски градски съд, IV-Г въззивен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20222081/13.12.2021 г. По гр.д. № 31165/2017 г. По описа на Софийски районен съд, 71 с-в, **в обжалваната част**, с която е отхвърлен предявеният при условията на евентуалност по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК, **обратен осъдителен иск** с правно основание чл. 59 ЗЗД от В. П. П., ЕГН ***** и П. Б. П., ЕГН *****, действаща чрез настойника си В. П. П., срещу М. П. П., ЕГН ****, за заплащане на сумите, предмет на първоначалната искова молба срещу тях, а именно: 1185,71 лв., от които 1026,39 лв. – главница за топлинна енергия и 159,32 лв. - лихви за забава, ведно със законната лихва от датата на депозирание на обратната искова молба до окончателното плащане, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА М. П. П., ЕГН ****, да заплати на основание чл. 59 ЗЗД на В. П. П., ЕГН *****, и П. Б. П., ЕГН *****, действаща чрез настойника си В. П. П. сумата от **1026,39 лв.**, представляваща стойността на заплатената от В. П. и П. П. топлинна енергия за апартамент № 39, находящ се в гр. София, ж.к. ****, за периода 01.05.2014г. - 30.04.2016г., **ведно със законната лихва** от датата на депозирането на обратната искова молба в съда - 12.03.2018 г., както и сумата **159,32 лв.** - заплатени от ищите лихви за забава върху главното вземане, изтекли в периода от 15.09.2014г. до 08.03.2017г., с които суми ответникът М. П. П. неоснователно се е обогатил.

ОСЪЖДА М. П. П., ЕГН ****, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на В. П. П., ЕГН *****, и П. Б. П., ЕГН *****, действаща чрез настойника си В. П. П., ЕГН *****, сумата от **460 лева** - разноси в производството пред първоинстанционния съд, сумата от **175 лева** - разноси в производството пред въззивната инстанция.

ОСЪЖДА М. П. П., ЕГН ****, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на В. П. П., ЕГН *****, сумата от **800 лева** - заплатено адвокатско възнаграждение за представителство на въззивника в производството пред

Софийски градски съд.

Решението не подлежи на обжалване по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1
ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____